

Sygn. akt VI GC 326/18/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) S.A. *we W.*

przeciwko:

(...) S.A. *w W.*

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. *we W.* kwotę 5 617,70 zł (pięć tysięcy sześćset siedemnaście złotych siedemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 5 367,70 zł (pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt groszy) od dnia 3 sierpnia 2017 roku dnia do dnia zapłaty;

- 250,00 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia 25 października 2017 roku do dnia zapłaty;

2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 995,14 zł (dwa tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 326/18/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 października 2017 roku powódka (...) *we W.* wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. kwoty 6 007 zł 29 gr z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 307, 50 od dnia 27 czerwca 2017 roku i od kwoty 5 699 zł 79 gr od dnia 3 sierpnia 2017 roku wraz z kosztami postępowania.

Na uzasadnienie żądania podano, że w dniu 1 lipca 2017 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzony rdzeń uległ samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwanej dlatego właśnie poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody bezpośrednio u niej. W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę oraz wypłaciła odszkodowanie w

wysokości 4 045 zł 09 gr. W wyniku cesji powódka nabyła wierzytelność składającą się z części odszkodowania ponad kwotę przyznaną i wypłacono dotąd. Powódka wniosła o zapłatę reszty odszkodowania oraz kosztów sporządzenia opinii technicznej w kwocie 307 zł 50 gr, ponieważ konieczność wykonania tej opinii we własnym zakresie wynikała z postawy pozwanej i odmowy wypłaty należnego świadczenia w pełnej wysokości.

Nakazem zapłaty z dnia 12 grudnia 2017 roku pod sygn. akt VI GNC 2680/17/6 orzeczono zgodnie z pozwem i nakazano zapłatę pozwanej.

Pozwana (...) SA w W. w wyznaczonym terminie złożył prawidłowo sprzeciw od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała roszczenie zarówno w zakresie kosztów naprawy jak i kosztów sporządzenia prywatnej wyceny. Zakwestionowała zasadność roszczenia co do kosztów wyliczonych hipotetycznie, a także zasadność roszczenia o zwrot kosztów opinii prywatnej, powołując się na okoliczność polegającą na tym, że powód nie był poszkodowanym w szkodzie tymczasem koszty sporządzenia wyceny obciążąły powoda, bo kalkulacja sporządzona została na zlecenie powoda.

Sąd ustalił następujący stan fakt faktyczny:

W wyniku kolizji z dnia 1 lipca 2017 roku samochód poszkodowanego S. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku działania sprawy. Przed tym zdarzeniem samochód ten nie był uszkodzony. Jest z rocznika 2006, został kupiony i ściągnięty z (...) Z ustaleń właściciela samochodu wynika, że samochód nie był wcześniej szpachlowany i lakierowany poszkodowany wykonał naprawę na oryginalnych częściach nowych. Po tym zdarzeniu samochód uległ kolejnej kolizji.

Dowód zeznania świadka T. F. (karta 79), akta szkodowe na CD (karta 54).

Po zgłoszeniu szkody pozwana (...) SA wypłaciła poszkodowanemu 3 sierpnia 2017 roku kwotę 4 045 zł 09 gr tytułem kosztów naprawy na podstawie kalkulacji.

Dowód: decyzja (karta 14 do 15).

We wrześniu 2017 roku poszkodowany zawarł umowę cesji, a następnie dokonano jeszcze dwóch cesji wierzytelności, a ostatnia z powodem w zakresie wierzytelności przysługujących mu z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe (...).

Dowód: cesje (k. 19 - 22, 26,34), zawiadomienia o kolejnych przelewach (k. 23, 24, 27,35).

Na polecenie powoda wykonano kalkulację napraw przedmiotowego samochodu, za którą wystawiono fakturę w wysokości 307 zł 50 gr brutto.

Dowód: prywatna opinia (karta 36 do 41), faktura (karta 42).

Biegły sądowy P. B. w dniu 12 listopada 2018 roku wykonał opinie na okoliczność kosztów naprawy, w której stwierdził, że ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) w związku ze szkodą z dnia 1 lipca 2017 roku pozwalające przywrócić pojazd do stanu sprzed kolizji, bez utraty jego wartości przy uwzględnieniu średniej stawki warsztatowej jako 95 zł za roboczogodzinę określił na kwotę 7652 zł 67 netto, czyli 9412 zł 79 brutto.

Dalej stwierdził, że z akt szkody nie wynika ażeby części mające podlegać wymianie były częściami nie oryginalnymi i uszkodzonymi co uzasadniałoby pomniejszenie wartości.

W przypadku uszkodzenia części oryginalnych zdaniem biegłego powinny być one wymienione na oryginalne. Zamontowanie części o porównywalnej jakości może spowodować utratę wartości handlowej po przeprowadzonej naprawie. Naprawa przedmiotowego samochodu przy użyciu części oryginalnych nie spowodowała wzrostu jego wartości rynkowej. Wartość kosztów naprawy określona przez powoda jest nieco inna, a różnica wynika wyłącznie z

niewielkiej stawki roboczogodziny warsztatu. Koszt naprawy przedstawiony przez pozwanego zdaniem biegłego jest zaniżony i nie pozwala na naprawę uszkodzonego samochodu.

Dowód pisemna opinia biegłego sądowego P. B. (karta 86 do 96).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie stwierdzić należy, że decydujące dla sprawy miała treść opinii biegłego sądowego. Sąd uznał ją za rzetelną, pełną i wyczerpującą w przedmiocie sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne również dokumentach złożone w sprawie, albowiem ich treść i autentyczność nie zostały przez żadną stronę zakwestionowane. Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka T. F., ponieważ jego zeznania są logiczne konsekwentne i pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Sporna pomiędzy stronami była wysokość odszkodowania z tytułu wyrządzonej w uszkodzonym pojeździe szkody.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do

odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła wierzytelność od poszkodowanej.

Jak wynikało z ustaleń faktycznych poczynionych w oparciu o opinię biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki S. (...) o nr. rej. (...) pozostający w związku ze szkodą z dnia 1 lipca 2017 roku pozwalający przywrócić pojazd do stanu sprzed kolizji, bez utraty jego wartości (przy uwzględnieniu średniej stawki warsztatowej jako 95 zł za roboczogodzinę) wynosi 7 652 zł 67 netto, czyli 9 412 zł 79 brutto. Z akt szkody nie wynika ażeby części mające podlegać wymianie były częściami nieoryginalnymi i uszkodzonymi co uzasadniałoby pomniejszenie wartości. W takim przypadku części oryginalne zdaniem biegłego powinny być wymienione na oryginalne. Zamontowanie części tylko o porównywalnej jakości może spowodować utratę wartości handlowej po przeprowadzonej naprawie. Biegły stwierdził też, że naprawa przedmiotowego samochodu przy użyciu części oryginalnych nie spowodowała wzrostu jego wartości rynkowej. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego.

Jak wynika z ustaleń faktycznych wartość szkody w pojeździe wynosi 9 412,79 zł brutto, zaś pozwana w toku postępowania wypłaciła 4 045,09 zł. Tym samym należne powódce odszkodowanie wynosi 5 367,70 zł.

Także poniesione przez powódkę koszty sporządzenia kalkulacji w kwocie 250 zł netto jako wydatek konieczny i uzasadniony pozostający w bezpośrednim związku przyczynowo-skutkowym ze szkodą stanowią szkodę ulegającą naprawieniu (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 września 1975 r., sygn. akt I CR 505/75). W ocenie Sądu koszty prywatnej opinii wymagane były, aby zweryfikować i skonkretyzować roszczenie przed jego skierowaniem do Sądu, zwłaszcza, że pozwany ubezpieczyciel często zaniża wypłaty, co potwierdza praktyka sądowa. Mając na uwadze przedmiot działalności gospodarczej prowadzonej przez powoda, powód ma możliwość odliczenia kosztów podatku VAT . O wartość podatku VAT zatem Sąd zmniejszył kwotę zasadzoną tytułem kosztów opinii prywatnej.

Daje to zatem łącznie kwotę odszkodowania w wysokości 5 617,70 zł.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne jedynie w całości, w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5 617,70 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od następujących kwot: 5 367,70 zł od dnia 3 sierpnia 2016 r., oraz 250 zł od dnia 25 października 2017 r.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z dyspozycją art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu, bowiem roszczenia w powyższych datach były wymagalne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na sumę wydatków procesowych strony powodowej złożyła się kwota 301 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, oraz koszt opinii biegłego sądowego 877,14 zł., co daje łączną kwotę 2 995,14 zł.

SSR Jolanta Brzęk